

Odluka:
PŽ 2555/2015-3

Zbirni podatci

Broj odluke: PŽ 2555/2015-3

Datum odluke: 20.05.2015

Vrsta odluke: Rješenje

[Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO](#)

Tekst

44. PŽ-2555/15-3

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Marine Veljak, predsjednice vijeća, Jagode Crnokrak, sutkinje izjaviteljice i Mirne Maržić, članice vijeća, u stečajnom postupku nad stečajnim dužnikom V.-P. d.o.o. u stečaju, OIB ..., Z., odlučujući o žalbi razlučnog vjerovnika B. BANK AG, OIB ..., Austrija, kojeg zastupa punomoćnik Z. V., odvjetnik u Odvjetničkom društvu V., J., Š., S., J. i J. d.o.o. u R., protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-1297/12 od 19. veljače 2015., u sjednici vijeća održanoj 20. svibnja 2015.

riješio je

I. Djelomično se odbija kao neosnovana žalba razlučnog vjerovnika B. BANK AG, Austrija, i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-1297/12 od 19. veljače 2015. u dijelu pobijane točke I., I c. kojim je utvrđen trošak prodaje nekretnine u vlasništvu stečajnog dužnika u iznosu od 215.890,12 kn.

II. Djelomično se uvažava žalba razlučnog vjerovnika i ukida rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-1297/12 od 19. veljače 2015. u dijelu točke I., I c. izreke kojim je utvrđen trošak prodaje nekretnine u vlasništvu stečajnog dužnika u iznosu od 9.258,51 kn.

Obrazloženje

Pobijanim je rješenjem utvrđen trošak prodaje nekretnine u vlasništvu stečajnog dužnika, i to nekretnine upisane u zk.ul. ... k.o. V., kč.br. ..., u naravi zgrada i dvorište u Z. u R. c., upisano kod Općinskog građanskog suda u Zagrebu u zemljišno-knjižni odjel, na kojoj je nekretnini upisano založno pravo u korist žalitelja, a koja je prodana u stečajnom postupku za cijenu od 3.020.000,00 kn. Utvrđeni su troškovi u smislu odredbe čl. 170. st. 1. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 82/06, 116/10, 25/12 i 133/12; dalje: SZ) u ukupnom iznosu od 133.366,22 kn (točka I., I a. izreke), zatim je obračunat kao trošak poreza na dodanu vrijednost u iznosu od 352.675,60 kn (točka I., I b. izreke), te je na temelju čl. 170. st. 2. SZ-a utvrđen trošak u iznosu od 225.148,63 kn (točka I., I c. izreke). Točkom II. izreke je određeno da će po pravomoćnosti rješenja troškovi iz točke I. izreke biti prenijeti s depozitnog računa suda na račun stečajnog dužnika V.-P. d.o.o. u stečaju.

Iz obrazloženja proizlazi da je, nakon što je nekretnina pobliže opisana u izreci rješenja dosuđena kupcu E. P. d.o.o. iz Z., sud održao ročište radi obračuna troškova sukladno odredbi čl. 164.a i 170. SZ-a. Troškove u smislu odredbe čl. 170. st. 1. SZ-a je sud odredio u paušalnom iznosu od 5% od ostvarenog utroška, a trošak s osnove obračunatog poreza na dodanu vrijednost sud je odredio sukladno

odredbi čl. 170. st. 2. SZ-a. Pozivom na odredbu čl. 170. st. 2. SZ-a sud je utvrdio i troškove unovčenja, a kako su stvarno nastali troškovi viši od paušalno propisanog iznosa od 5% od iznosa ostvarenog utrška, sud je te troškove obračunao i utvrdio u stvarnom iznosu, pri čemu je utvrdio da se određeni troškovi koji se tiču unovčenja nekretnine utvrđuju u stvarnom stopostotnom iznosu, a ostali troškovi razmjerno, prema odnosu vrijednosti prodane nekretnine prema ukupno unovčenoj stečajnoj masi u iznosu od 3.148.658,65 kn, odnosno u razmjeru od 95,88%. Tako je u navedenom razmjeru sud utvrdio trošak usluge knjigovodstvenog servisa L. d.o.o. u iznosu od 29.387,00 kn, trošak osiguranja od odgovornosti stečajnog upravitelja u iznosu od 8.457,68 kn, materijalne troškove stečajnog upravitelja u iznosu od 459,50 kn, dok je u punom iznosu utvrdio troškove unovčenja koji su u izravnoj vezi s prodajom nekretnine i to trošak izrade elaborata o procjeni nekretnine u iznosu od 3.750,00 kn, trošak oglašavanja prodaje nekretnine u stečajnom postupku u iznosu od 17.342,00 kn, režijske troškove nekretnine u iznosu od 72.768,70 kn, a u punom iznosu je utvrdio i nagradu stečajnog upravitelja koja ulazi u troškove stečajnog postupka, u bruto iznosu od 224.704,70 kn. Slijedom navedenog, sud je utvrdio da su troškovi unovčenja nekretnine po čl. 170. st. 2. SZ-a uz porez na dodanu vrijednost u iznosu od 352.675,60 kn, i ostali troškovi koji ukupno iznose 356.868,68 kn, te je dio tih troškova prema razlozima iz obrazloženja moguće podmiriti iz troškova utvrđenih po čl. 170. st. 1. SZ-a, a razlika u iznosu od 225.148,63 kn je utvrđena kao stvarni trošak unovčenja nekretnine po čl. 170. st. 2. SZ-a. Naime, sud je pri tome uzeo u obzir i pravno shvaćanje ovog suda da se kao troškovi unovčenja stvari u stečajnom postupku, a na kojoj postoji razlučno pravo, utvrđuju ne samo troškovi koji su u izravnoj vezi s unovčenjem stvari, već i drugi troškovi nastali tijekom stečajnog postupka koje treba iz cijene te stvari namiriti razmjerno u odnosu na ostalu stečajnu masu.

Protiv dijela rješenja i to izreke iz točke I., I c. rješenja žalitelj, razlučni vjerovnik podnio je žalbu zbog bitne povrede odredaba stečajnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Žalitelj smatra da sud nije valjano obrazložio kako je utvrdio troškove koji predstavljaju troškove unovčenja nekretnine, s obzirom na činjenicu da navedenu nekretninu nisu mogli teretiti troškovi ispitnog i izvještajnog ročišta koja su održana prije nego što je odlučeno spornu nekretninu prodati u stečajnom postupku. Žalitelj smatra opravdanim jedino troškove elaborata procjene nekretnine, dok osporava troškove objavljivanja prodaje nekretnine navodeći da je određeno prodaju nekretnine objaviti na sudačkoj mreži i ne postoje dokazi o drugim oglasima. Također osporava i režijske troškove nekretnine, navodeći da niti o tim troškovima nema dokaza. Osporava i utvrđene troškove knjigovodstva te trošak nagrade stečajnom upravitelju, ističući žalbeni razlog pogrešne primjene materijalnog prava, tj. Uredbe o kriterijima i načinu obračuna plaćanja nagrade stečajnim upraviteljima („Narodne novine“ broj 189/03). Ističe da je stečajni sudac pogrešno primijenio citiranu Uredbu određujući nagradu stečajnom upravitelju, jer pri tome nije uzet u obzir obujam poslova i rada stečajnog upravitelja, u konkretnom stečajnom postupku, i vrijednost unovčene stečajne mase. Žalitelj smatra da iz pobijanog rješenja proizlazi da je stečaj vođen radi naknade troškova stečajnog upravitelja, a odredba čl. 170. st. 2. SZ-a također je primijenjena izvan smisla tog propisa. Žalitelj smatra da je pogrešno kao trošak u smislu navedene zakonske odredbe utvrđen trošak koji nije ni u kakvoj vezi s unovčenjem nekretnine na kojoj žalitelj ima razlučno pravo, jer su ti troškovi trebali biti podmireni iz paušalnog iznosa određenog po čl. 170. st. 1. SZ-a. Predlaže ukinuti pobijano rješenje i predmet vratiti na odlučivanje pred drugim sucem pojedincem.

Žalba je djelomično osnovana, a djelomično nije osnovana.

Rješenje je ispitano na temelju odredbe čl. 365. st. 1. i 2. u vezi s čl. 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP) u vezi s odredbom čl. 6. SZ-a. Rješenje je u pobijanom dijelu djelomično pravilno i zakonito, a djelomično ga je zbog pogrešne primjene odredbe Stečajnog zakona valjalo ukinuti kao nezakonito.

Osporavajući utvrđene troškove unovčenja nekretnine, pobliže označene u točki I., I c. rješenja, koja je u okviru stečajnog postupka unovčena, a na kojoj žalitelj ima razlučno pravo, žalitelj ne osporava računski obračun troškova unovčenja kojeg je izložio stečajni sudac u razlozima, već načelno smatra da pojedini troškovi ne spadaju u troškove unovčenja u smislu odredbe čl. 170. st. 2. SZ-a, kao što je to trošak knjigovodstva, režijski troškovi nekretnine, troškovi nagrade stečajnog upravitelja, ističući pravno shvaćanje da ti troškovi nisu u vezi s prodajom, dakle, unovčenjem nekretnine kako je to propisano odredbom čl. 170. st. 2. SZ-a.

S druge strane, žalitelj osporava i visinu tih troškova navodeći da ne postoje dokazi o troškovima knjigovodstva, režijskim troškovima nekretnine ili o troškovima oglašavanja prodaje nekretnine u stečajnom postupku.

Pogrešno žalitelj smatra da je obračun troškova unovčenja u smislu odredbe čl. 170. st. 2. SZ-a, kojeg je stečajni sudac načelno prihvatio i sukladno tome utvrdio taj trošak u pobijanoj točki I., I c. izreke rješenja, utvrđen suprotno smislu odredbe čl. 170. st. 2. SZ-a kojom je propisano da se troškovi unovčenja uz trošak utvrđivanja tražbine iz čl. 170. st. 1. SZ-a određuje paušalno u iznosu od 5% od utrška, i da se kao troškovi unovčenja ne mogu utvrditi troškovi koji nisu u direktnoj vezi s prodajom sporne nekretnine u stečajnom postupku. Prvostupanjski sud je pravilno u razlozima pobijanog rješenja naveo da se kao troškovi unovčenja nekretnine koja se prodaje u stečajnom postupku, uz troškove koji su u izravnoj vezi s unovčenjem, kao što je procjena vrijednosti nekretnine, oglašavanje prodaje nekretnine, utvrđuju i ostali opći troškovi nastali radi unovčenja cjelokupne stečajne mase, s time da se ti troškovi iz cijene postignute prodajom konkretne nekretnine utvrđuju i namiruju razmjerno vrijednosti stvari na kojoj postoji razlučno pravo u odnosu na ostalu

stečajnu masu. Smisao takvog tumačenja odredbe čl. 170. st. 2. SZ-a jest u razmjernom snošenju ukupnih troškova stečajnog postupka svih vjerovnika koji se namiruju u okviru stečajnog postupka pa i razlučnih vjerovnika kada se stvar na kojoj imaju razlučno pravo prodaje u okviru stečajnog postupka, što nesumnjivo dovodi do troškova stečajnog postupka, ne samo onih koji se odnose na izravnu prodaju stvari na kojoj postoji razlučno pravo, već i ostalih troškova stečajnog postupka, kako je to pravilno ocijenio i prvostupanjski sud. Stoga nije ostvaren žalbeni razlog pogrešne primjene odredbe čl. 170. st. 2. SZ-a u smislu kako je to obrazložio žalitelj.

Nije ostvarena niti bitna povreda odredaba postupka koja bi se sastojala u izostanku razloga o utvrđenim troškovima, već je suprotno žalbenim navodima sud dao obrazloženje kako je utvrdio koji troškovi predstavljaju troškove unovčenja nekretnine. Također, suprotno žalbenim navodima, o tome u spisu postoje dokazi, koje je stečajni upravitelj podnio uz prijedlog obračuna troškova, naročito troškovi režija koji terete spornu nekretninu, troškovi knjigovodstva, troškovi objavljivanja prodaje nekretnine koja je prodana tek na petoj javnoj dražbi, što je sve sud pravilno ocijenio i utvrdio u obračunu troškova kao trošak koji tereti nekretninu u smislu odredbe čl. 170. st. 2. SZ-a.

U odnosu na žalbene navode o pogrešnoj primjeni Uredbe o kriterijima i načinu obračuna plaćanja nagrade stečajnim upraviteljima valja reći da je prvostupanjski sud, utvrđujući nagradu stečajnom upravitelju u omjeru od 3,5% od vrijednosti unovčene stečajne mase, pravilno primijenio citiranu Uredbu, pa je sukladno tome pravilno odredio ukupnu nagradu stečajnom upravitelju u bruto iznosu od 224.704,70 kn, a o tome je sud donio rješenje od 22. prosinca 2014. (list 391. spisa) na kojeg je bilo moguće izjaviti žalbu. Iz spisa ne proizlazi da je rješenje o utvrđivanju nagrade stečajnom upravitelju bilo osporavano žalbom.

Međutim, iz razloga obrazloženja pobijanog rješenja proizlazi da je stečajni sudac, utvrđujući troškove u smislu odredbe čl. 170. st. 2. SZ-a kao trošak unovčenja sporne nekretnine utvrdio i ukupni trošak nagrade stečajnom upravitelju u iznosu od 224.704,70 kn, a ne razmjerni dio tog troška koji primjenom razmjera od 95,88% iznosi 215.446,19 kn. U tom smislu je valjalo umanjiti ukupni obračun troška po čl. 170. st. 2. SZ-a za iznos od 9.258,51 kn što predstavlja razmjerni dio nagrade stečajnog upravitelja u bruto iznosu koja se ne namiruje iz cijene prodane nekretnine na kojoj postoji razlučno pravo, pa je u ukupnom izračunu i trošak iz točke I., I c. izreke valjalo umanjiti upravo za iznos od 9.258,51 kn, što je razmjerni dio od 4,12% utvrđene bruto nagrade stečajnom upravitelju i u tom dijelu je pravilnom primjenom odredbe čl. 170. st. 2. SZ-a valjalo navedenu točku izreke pobijanog rješenja ukinuti bez potrebe vraćanja na ponovno postupanje prvostupanjskom sudu.

Zbog navedenog je, na temelju odredbe čl. 380. t. 2. i 3. ZPP-a, u vezi s čl. 6. SZ-a riješeno kao u izreci.

U Zagrebu 20. svibnja 2015.

Za točnost otpravka
ovlašteni službenik

PREDSJEDNICA VIJEĆA
MARINA VELJAK, v.r.